

Sygn. akt III AUa 1313/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Świerk
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Marcjanna Górską
Protokolant: stażysta Katarzyna Sugier	

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2014 r. w Lublinie

sprawy Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji wnioskodawcy Z. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 5 września 2013 r. sygn. akt VII U 127/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 listopada 2012 r, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił Z. B. prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na nieosiągnięcie przez niego stażu ubezpieczenia wynoszącego 25 lat. ZUS nie uwzględnił do tego stażu pracy ubezpieczonego w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od 16 grudnia 1966 r do 1 stycznia 1977 r.

W odwołaniu od decyzji wnioskodawca zaskarżył decyzję w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, a w efekcie nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nieuwzględnienie przedłożonych do akt emerytalnych dowodów świadczących o osiągnięciu przez niego stażu pracy uprawniającego do uzyskania świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W toku trwania postępowania sądowego wnioskodawca złożył organowi rentowemu zaświadczenie stwierdzające okres podlegania przez niego ubezpieczeniu z Funduszu Emerytalnego (...). ZUS zaliczył zaświadczony okres do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy, podnosząc, że staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy wynosi 21 lat 8 miesięcy 7 dni.

Pełnomocnik ZUS wskazał jednak na okoliczność, że wnioskodawca dokonał rejestracji we właściwym urzędzie pracy po upływie 30 dni od ustania prawa do renty.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 5 września 2013 r oddalił odwołanie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

Z. B., urodzony (...), w dniu 23 października 2012 r złożył w ZUS wniosek o świadczenie przedemerytalne. W kwestionariuszu dotyczącym stażu ubezpieczeniowego podał okres pracy w gospodarstwie rolnym od 16 grudnia 1966 r do 1977 r i powołał się na dokumenty znajdujące się w jego aktach rentowych. Do wniosku dołączył zaświadczenie o rejestracji i pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych, a w toku postępowania przed organem rentowym przedłożył kolejne dokumenty.

Sąd wskazał, że zgodnie z zaświadczeniami z (...) Urzędu Pracy w O. wnioskodawca jest zarejestrowany jako bezrobotny oraz pobierał zasiłek dla bezrobotnych, ostatnio od 21 maja 2011 r do 20 listopada 2011 r. Pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy od 1 września 1997 r do 31 marca 2011 r. ZUS uwzględnił wnioskodawcy okres 20 lat 4 miesięcy 6 dni ogólnego stażu pracy, obejmujący okresy służby wojskowej, pracy w zakładach (...) SA w P. i w (...) Okręgowym Zakładzie (...) od 14 czerwca 1982 r, a także okres prowadzenia przez wnioskodawcę działalności gospodarczej.

Sąd podniósł, że wbrew twierdzeniom skarżącego, organ rentowy zaliczył mu ten ostatni okres do uprawnień, co wynika z zawartego w aktach emerytalnych raportu ustalenia prawa do świadczeń.

Sąd dalej wywodził, że bezsporne było, że wnioskodawca osiągnął przepisany prawem wiek oraz przez wymagane okresy pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy i zasiłek dla bezrobotnych, bezsporny był także okres jego zatrudnienia poza rolnictwem.

Staż ubezpieczeniowy ZUS ustalił ostatecznie na 21 lat 8 miesięcy 10 dni.

Sąd ustalał, czy wnioskodawca stale pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w okresach od 16 grudnia 1966 r do 24 czerwca 1967 r, od 25 czerwca 1967 r do 22 kwietnia 1970 r, od 13 kwietnia 1972 r do 17 listopada 1972 r oraz od 14 lipca 1974 r do 31 sierpnia 1978 r. Jako punkt wyjścia dla ustaleń Sąd potraktował pisemne oświadczenie wnioskodawcy złożone w 1996 r i przedłożone w związku z ubieganiem się o rentę. Wnioskodawca oświadczył, że pracował w gospodarstwie rolnym rodziców J. i A. B. o powierzchni 11 ha, położonym w K., od 16 grudnia 1966 r. do 1977 r, i wspólnie z nimi mieszkał do 1974 r, a następnie mieszkał w odległości około 3 kilometrów i dojeżdżał do pracy w gospodarstwie rolnym. Takiej samej treści oświadczenia złożyli świadkowie przed organem rentowym.

Sąd zauważył, że ubezpieczony podał, iż jego rodzice mieli gospodarstwo rolne o powierzchni 9,20 ha położone w K., S. i miejscowości H. W., gmina P.. Ukończył 16 lat w dniu (...) W tym czasie był uczniem zasadniczej szkoły zawodowej w K. Dojeżdżał do szkoły codziennie, co zajmowało od 20 do 40 minut. Z domu wychodził po godzinie 7.00, a o 15.00 był z powrotem. Szkołę ukończył 24 czerwca 1967 r. Czasami pomagał rodzicom w porannym obrządku, jak nie miał kto pomóc, robił to po szkole, ale jak się miał uczyć, to poświęcał się temu obowiązkowi. Po ukończeniu szkoły zawodowej został w gospodarstwie. Do jego obowiązków należało robienie obrządków rano, w południe i na wieczór. Rodzice mieli 15 świń, 6 krów, 2 konie oraz ciągnik. Obrządek rano i wieczorem zajmował mu 2-3 godziny. Wykonywał prace polowe takie jak orka, bronowanie, wszystkie prace żniwne, siewne. Przygotowywał sprzęt. Pracował w gospodarstwie 14 - 16 godzin dziennie. Po powrocie z wojska (służbę pełnił od 23 kwietnia 1970 r do 12 kwietnia 1972 r) wrócił do rodziców na kilka miesięcy i prowadził z nimi gospodarstwo rolne. Od 18 listopada 1972 r do 13 lipca 1974 r pracował w zakładach (...) w P.. W 1974 r wyprowadził się od rodziców, bo nabył własne gospodarstwo rolne w P. o powierzchni 0,82 ha. Zamieszkał we wsi S. w odległości 3 km od rodziców. Wnioskodawca od 1974 r do chwili obecnej prowadzi własne gospodarstwo rolne.

Sąd powołał się na zeznania świadka H. R., która podała, że w gospodarstwie jego rodziców poza właścicielami pracował on, „sługa”, i ona jako pracownik fizyczny do 1971 r. Potem podjęła pracę i zatrudniała się u nich tylko

okresowo do 2000 r. Mogła stwierdzić jedynie, że wnioskodawca cały czas przyjeżdżał do rodziców i im pomagał. Zeznała także, że były takie okresy, w których Z. B. mieszkał z rodzicami i pracował tylko w ich gospodarstwie, ale nie wie kiedy to było. Wnioskodawca siał, orał, wyrzucał gnój, woził go, doił krowy oraz żał sieczkę. Świadek stwierdziła, że mieszkał z rodzicami do 1974 r, chociaż nie jest tego pewna. Świadek J. S. mieszkał w K. w spornym okresie jako bliski sąsiad B. i mieszka tam nadal. Również pomagał w ich gospodarstwie, ale tylko czasem był zatrudniany do pomocy. Podał, że rodzice wnioskodawcy mieli 6-7 krów, kilkanaście świń, 2 konie oraz że wnioskodawca pracował z rodzicami - poił krowy w czasie obrządku, dawał siano, pomagał w wyrzucaniu gnoju. Świadek nie potrafił określić, w jakich to było okresach, nie pamięta też, kiedy Z. B. wyprowadził się od rodziców, ani kiedy był w wojsku.

Sąd powyższe dowody uznał za spójne i wiarygodne i uznał, że nie jest wiarygodna okoliczność stałej pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rodziców w okresach: uczęszczania do szkoły, powołania go do wojska, pracy na pełnym etacie oraz od momentu założenia własnego gospodarstwa.

Sąd stwierdził, że zeznania świadków były nieprecyzyjne, ale spójne. Wynika z nich jedynie, że wnioskodawca pracował w gospodarstwie rodziców. Z. B. rzeczywiście mieszkał z rodzicami do 1974 r. Z zeznań wnioskodawcy wynika, że bezpośrednio po tym zatrudnieniu zajął się on własnym gospodarstwem, co również uniemożliwia jednocześnie zatrudnienie u rodziców. W okresie uczęszczania do szkoły ubezpieczony pomagał rodzicom w gospodarstwie, wracając z lekcji, jak podał, zwykle około godziny 15.00. Taki tryb funkcjonowania co do zasady wykluczał jednak jego dyspozycyjność w zakresie, który pozwalałby na przyjęcie wykonywania stałej pracy w gospodarstwie rolnym.

Sąd ustalił, że wnioskodawca pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze przekraczającym 4 godziny dziennie. Miało to miejsce w okresie od 25 czerwca 1967 r, po ukończeniu przez niego szkoły zawodowej, poza jego służbą wojskową, do dnia zatrudnienia w zakładach (...). Poszczególne okresy tej pracy datowały to: od 25 czerwca 1967 r do 22 kwietnia 1970 r oraz od 13 kwietnia 1972 r do 17 listopada 1972 r. Staż ten wynosi łącznie: 3 lata 5 miesięcy 1 dzień. Wskazany okres, po doliczeniu go do stażu ustalonego przez organ rentowy, dawałby ubezpieczonemu łączny staż 25 lat 3 miesiące i 8 dni.

Sąd zważył, że odwołanie podlega oddaleniu, pomimo ustalenia, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym stażem ubezpieczeniowym.

Sąd wskazał, że na gruncie art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r, poz. 170), nabycie tego świadczenia uwarunkowane jest spełnieniem przesłanek dwojakiego rodzaju.

Jedną z takich grup przesłanek, dotyczącą Z. B., jest - zgodnie z ust. 1 pkt. 4) powołanego przepisu - pobieranie przez określony okres renty z tytułu niezdolności do pracy, osiągnięcie w tym czasie przepisanego wieku, legitymowanie się odpowiednim stażem emerytalnym oraz uzyskanie statusu bezrobotnego. Wskazany przepis konkretyzuje to jako sytuację, w której ubezpieczony zarejestrował się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończył co najmniej 60 lat i osiągnął okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 25 lat.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 powołanej ustawy, za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.)

Druga grupa przesłanek, przewidziana w art. 2 ust. 3, to tzw. przesłanki ogólne i dotyczy ona wszystkich ubiegających się o świadczenie przedemerytalne, niezależnie do którejkolwiek ze specyficznych sytuacji podpadających pod warunki pierwszego rodzaju. Są one spełnione, jeżeli ubezpieczony po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych spełnia łącznie następujące warunki: 1) nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny; 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w

terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Wszystkie ze wskazanych wymogów muszą zaistnieć łącznie.

Sąd podniósł, że wnioskodawca pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy przez okres przekraczający 5 lat, ukończył 60 lat, posiada staż emerytalny 25 lat. Ustalony przez Sąd okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców winien być doliczony na zasadzie art. 10 ust. 1 pkt 3) ustawy emerytalnej w związku z art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, zgodnie z którym przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16. roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5 - 7 ustawy emerytalnej, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Sąd wyjaśnił, że przez pracę w gospodarstwie rolnym rozumie się sytuację, gdy taka praca jest, bądź może być wykonywana stale, w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy. Jakkolwiek więc czasookres takich czynności w ciągu pojedynczego dnia mógł być w takim przypadku niższy niż w „standardowym” zatrudnieniu, to przyjmuje się jednocześnie, że nie mógł on być zamknięty w sztywnych ramach godzinowych ze względu na stałą potrzebę dyspozycyjności przy prowadzeniu gospodarstwa. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2001 r, II UKN 466/00, wyrok Sądu Najwyższego z 10 maja 2000 r, II UKN 535/99).

Zdaniem Sądu, skoro wnioskodawca pobierał naukę w (...) Szkole Zawodowej w K., a dojazdy do szkoły i zajęcia szkolne zajmowały mu znaczną część dnia, to nie można przyjąć, że pracował wówczas przynajmniej 4 godziny dziennie w gospodarstwie rodziców, okoliczność tą sam zresztą przyznał.

Przede wszystkim zaś, w ocenie Sądu, skarżący przekroczył trzydziestodniowy termin do rejestracji we właściwym powiatowym urzędzie pracy, bowiem prawo do renty utracił w dniu 31 marca 2011 r, a rejestracji dokonał dopiero 13 maja 2011 r. Zatem nie spełnił przesłanek nabycia prawa do świadczenia, wobec czego brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Wobec powyższego, na zasadzie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Z. B., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, poprzez naruszenie art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r o świadczeniach przedemerytalnych i przyjęcie, iż prawo do renty wygasło w dniu 31 marca 2011 r, a nie w dniu 13 kwietnia 2011 r, i w związku z tym rejestracja we właściwym powiatowym urzędzie pracy w dniu 13 maja 2011 r została dokonana z przekroczeniem wskazanego trzydziestodniowego terminu.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzucił, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił wszystkich okoliczności sprawy, a tym samym ustalenia faktyczne są obarczone błędem mającym wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie, na co jednoznacznie wskazuje treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Zdaniem apelującego, z materiału dowodowego, znajdującego się w aktach sprawy, wynika jednoznacznie, iż jeszcze przed dniem 31 marca 2011 r wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy. W dniu 16 marca 2011 r decyzją lekarza orzecznika, uznano iż jest osobą zdolną do pracy. Od decyzji tej skarżący odwołał się, a termin stawienia się na komisję lekarską wyznaczono na dzień 4 kwietnia 2013 r, a więc po dniu 31 marca 2011 r. Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiająca prawa do renty zapadła w dniu 13 kwietnia 2013 r. Rejestracji we właściwym urzędzie pracy skarżący dokonał w dniu 13 maja 2011 r. Tym samym trzydziestodniowy termin określony w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych został zachowany.

W ocenie apelującego, treść uzasadnienia wyroku jednoznacznie wskazuje na to, iż powyższe okoliczności, nie były przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego w Lublinie. Sąd pierwszej instancji ograniczył się tylko do stwierdzenia, iż prawo do renty wygasło w dniu 31 marca 2011 r.

Apelujący zwrócił uwagę, że za dzień ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy uważa się pierwszy dzień miesiąca przypadający po miesiącu, do którego przysługiwała renta okresowa lub też dzień określony w decyzji organu rentowego, jeżeli przyczyną ustania tego prawa jest inna niż upływ okresu, na jaki przyznano rentę. W przedmiotowej sprawie przyczyną ustania prawa do renty nie było ustanie okresu na jaki została przyznana renta lecz ustalenie, iż jest osobą zdolną do pracy, co zostało również pominięte przez Sąd pierwszej instancji. Wobec powyższego należało przyjąć, iż prawo do renty wygasło w momencie wydania decyzji odmawiającej renty z tytułu niezdolności do pracy, a więc 13 kwietnia 2011 r.

Przyjmując, iż bieg ustawowego terminu rozpoczyna się od dnia 13 kwietnia 2011 r (data decyzji odmawiającej prawa do renty), czy też od dnia 1 maja 2011 r (pierwszy dzień miesiąca po miesiącu wygaśnięcia prawa do renty) to w każdej z powyższych okoliczności dokonana w dniu 13 maja 2011 r rejestracja w powiatowym urzędzie pracy nastąpiła z zachowaniem ustawowego terminu określonego w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. W tej sytuacji spełniona została ostatnia przesłanka do uzyskania przeze mnie świadczenia przedemerytalnego,

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem wyrok Sądu okręgowego odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r o świadczeniach przedemerytalnych (aktualnie tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 170), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Przepis art. 2 ust. 2 stanowi, że za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Stosownie do art. 2 ust. 3, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Świadczenie przedemerytalne skierowane jest do ubezpieczonych, którzy już nie są zatrudnieni, i stanowi pomost między okresem zatrudnienia a uzyskaniem emerytury. Innymi słowy jest elementem zabezpieczenia społecznego do czasu nabycia prawa do emerytury w stosunku do ubezpieczonych, którzy spełniają warunki ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2008 r, I PK 11/08, OSNP 2009/23-24/314).

Świadczenie przedemerytalne jest więc świadczeniem o charakterze wyjątkowym, przysługującym ubezpieczonym o długim stażu ubezpieczeniowym, którzy z przyczyn od siebie niezależnych utracili źródło dochodu, a ze względu na wiek nie mogą jeszcze uzyskać prawa do emerytury.

Zatem warunki do przyznania świadczenia winny być interpretowane ściśle, a dla uzyskania prawa do świadczenia konieczne jest łącznie spełnienie wszystkich warunków wymienionych w ustawie.

Apelujący nie spełnił warunku wymienionego w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, bowiem nie zarejestrował się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dnia od ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Przez dzień ustania prawa do renty należy rozumieć pierwszy dzień miesiąca przypadający po miesiącu, do którego przysługiwało prawo do renty okresowej, ewentualnie inny dzień wskazany w decyzji ZUS, jeżeli prawo do renty nie ustало z powodu upływu czasu, na jaki renta została przyznana.

Apelujący decyzją ZUS z dnia 25 lutego 2008 r. przyznane miał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lutego 2008 r. na okres do 31 marca 2011 r. (k. 129 akt ZUS, tom I) i po tym dniu ustало prawo skarżącego do renty. Stosownie bowiem do art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do świadczeń uzależnionych od okresowej niezdolności do pracy ustaje z upływem okresu, na jaki to świadczenie przyznano. W tej sytuacji trzydziestodniowy termin zarejestrowania się w urzędzie pracy upłynął 30 kwietnia 2011 r.

Okoliczność, że apelujący złożył w dniu 21 stycznia 2011 r. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty (k. 136 akt ZUS, tom I) nie powoduje, że termin do zarejestrowania się w urzędzie pracy należy liczyć w inny sposób, w szczególności od daty, w której wydana została decyzja ZUS odmawiająca prawa do renty na okres od 1 kwietnia 2011 r. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 listopada 2012 r., III AUa 240/12, opubl. Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach 2013/2/12).

Złożenie przez apelującego wniosku o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie stało na przeszkodzie zarejestrowaniu się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w terminie 30 dni od ustania prawa do renty. Tym bardziej, że lekarz orzecznik ZUS już orzeczeniem z 16 marca 2011 r., a komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 7 kwietnia 2011 r., stwierdzili, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Trzydziestodniowy termin do zarejestrowania się w urzędzie pracy od dnia ustania prawa do renty nie podlega przywróceniu, inaczej, niż trzydziestodniowy termin do złożenia wniosku o świadczenie po wydaniu przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz czternastodniowy termin do złożenia wniosku o przyznanie świadczenia od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych (art. 2 ust. 4 w związku z art. 2 ust. 3 pkt 3 oraz art. 2 ust. 5a w związku z art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych).

Niespełnienie przez wnioskodawcę już tylko tego jednego warunku powoduje, że prawo do świadczenia nie powstało.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.